

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **L. A.**
zastoupen JUDr. Lukášem Havlem, advokátem
se sídlem Trutnov, Blanická 174

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1.245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2021, čj. KUKHK-6709/DS/2022-3 RČ

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 1. 2022, čj. MUTN 4372/2022, sp. zn. 2021/8809/SPR/SEV, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání: I. přestupku z vědomé nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o

silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), II. přestupku z vědomé nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 25.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost náhrady nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

2. Přestupku uvedeného ve výroku I. se měl žalobce dopustit tím, že dne 24. 9. 2021 v čase od 8:22 hod. do 8:25 hod. při řízení osobního motorového vozidla tovární značky VW Caddy, registrační značky x, na pozemní komunikaci č. I/14 od autobusové zastávky Mladé Buky – žel. zast. Kalná Voda přes několik vhodných míst k zastavení na ujetém úseku neuposlechl zvláštní výstražné světelné a zvukové výzvy dávané hlídkou Policie ČR, Obvodní oddělení Svoboda nad Úpou, z řádně označeného služebního vozidla v barevném provedení Policie ČR. K zastavení vozidla došlo až po odbočení z pozemní komunikace I/14 do ulice Obchodní u nákupního střediska TESCO/OBI, obec Trutnov. Tímto jednáním porušil § 4 písm. b), c) zákona o silničním provozu.
3. Přestupku uvedeného ve výroku II. se měl žalobce dopustit tím, že dne 24. 9. 2021 v 8:25 hod. řídil motorové vozidlo tovární značky VW Caddy, registrační značky x, na pozemní komunikaci č. I/14 od autobusové zastávky Mladé Buky – žel. zast. Kalná Voda až po odbočení z pozemní komunikace I/14 do ulice Obchodní u nákupního střediska TESCO/OBI, obec Trutnov, kde došlo k zastavení vozidla hlídkou policie, a to přestože není držitelem příslušného řidičského oprávnění. Šetřením bylo zjištěno, že má blokaci řidičského oprávnění od 7. 12. 2020. Tímto jednáním porušil ustanovení § 3 odst. 3 zákona o silničním provozu.
4. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tj. zásadou legality, zákazu zneužití pravomoci, resp. zákazu zneužití správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti.
5. Žalovaný zrekapituloval obsah odvolání, průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti s odkazem na listiny založené ve správním spise a uvedl, že zjištěné skutečnosti týkající se uvedených přestupků považuje za prokázané, jednání žalobce za řádně zadokumentované v oznámení přestupků Policií ČR a v předloženém spisovém materiálu včetně 2 kusů DVD nosičů. Plně se ztotožnil s popisem způsobu jízdy zaznamenaným na kameře Policie ČR a následným odůvodněním správního orgánu I. stupně. V reakci na odvolací námitku žalobce konstatoval, že z evidenční karty řidiče byla zjištěna blokáce řidičského oprávnění na základě rozhodnutí Městského úřadu Trutnov čj. 2020/649/SPR/STI platná od 7. 12. 2021.
6. Žalovaný se podrobně zabýval i námitkou podjatosti vznesenou žalobcem v odvolání a uzavřel, že z podkladů, které má k dispozici, vyplynulo, že úřední osoby nemají k projednávání věci žádný poměr, který by odůvodňoval takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Neshledal tak u úředních osob Městského úřadu Trutnov a úředních osob Krajského úřadu Královéhradeckého kraje

pochybnosti o jejich nepodjatosti. Vzhledem k tomu, že námitku podjatosti ve vztahu k úředním osobám správního orgánu I. stupně uplatnil žalobce poprvé až v odvolání, hodnotil ji žalovaný s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2011, čj. 44 A 47/2010-106, jako odvolací námitku ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Ohledně namítaného podezření z korupce a zneužití pravomoci, nezákonného nakládání s biologickým materiálem a hrubě zkreslených znaleckých posudků a falešných lékařských zpráv žalovaný uvedl, že žalobce podal trestní oznámení vůči konkrétním osobám, jež řeší orgány činné v trestním řízení.

7. Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem správních trestů v daném případě, označil je za odpovídající a ztotožnil se s odůvodněním výše správních trestů správním orgánem I. stupně, od nichž s ohledem na § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu nelze upustit.

II. Shrnutí žalobních bodů

8. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení s tím, aby mu byly přiznány náklady řízení.
9. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nesprávné a nepřezkoumatelné, dle jeho názoru se žalovaný s odvoláním řádně nevypořádal.
10. K přestupku uvedenému ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí žalobce namítl, že s ohledem na § 79 zákona o silničním provozu je třeba rozlišit situace, kdy se zastavované vozidlo nachází před policejním vozidlem nebo za ním. Za jasný pokyn k zastavení popsal žalobce situaci, kdy policejní vozidlo je před zastavovaným vozidlem, zejména pak, pokud samo stojí. Naopak situaci, kdy policejní vozidlo jede za zastavovaným vozidlem, považoval žalobce za požadavek k zastavení nižší intenzity, s čím dle něj souvisí i skutečnost, že policista nechal výběr místa k zastavení přímo na řidiči zastavovaného vozidla. Dle jeho názoru tedy, pokud policista požadoval okamžité zastavení, měl sám převzít iniciativu a vozidlo předjet a určit mu místo k zastavení sám. Žalobce namítl, že správní orgán nedostatečně rozlišil uvedené situace a nevyvrátil jeho obranu, že se rozhodl vozidlo zastavit na nejbližším bezpečném místě poté, co si všiml, že za ním jedoucí policejní vozidlo rozsvítilo nápis „STOP“, neboť nejelo bezprostředně za ním a poté, co zjistil, že znamení je užito ve vztahu k němu.
11. Dále žalobce vytkl správnímu orgánu, že ve spise bylo prokázáno pouze užití světelného znamení „STOP“ a nebyl prováděn důkaz o užití světelných a akustických signálů, ačkoliv je mu kladeno za vinu, že na ně nereagoval. Ze spisu dle jeho názoru vyplynulo, že mezi zapnutím světelné signalizace „STOP“ v čase 8:22:20 a zastavením vozidla uplynulo maximálně 120 vteřin, neboť policejní lustrace jeho osoby proběhla již v čase 8:25:00. Dle žalobce došlo ke světelné signalizaci až na nepřehledné křižovatce mezi ulicemi Svobodská a Krkonošská v obci Trutnov a žalobce zastavil v souladu se zákonem na prvním bezpečném místě, aby nedošlo k ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Žalovanému rovněž vytkl, že nebral v potaz bezpečné zastavení vozidla bez ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, nezabýval se ani vhodnými místy k zastavení přesto, že zákon nestanoví povinnost „okamžitě zastavit na znamení“.
12. Další námitka směřovala do absence prokázání zavinění žalobce. Žalovaný se zaviněním ve vztahu ke skutku uvedenému v I. výroku prvostupňového rozhodnutí vůbec nezabýval, neboť dovodil vědomou nedbalost s poukazem na skutečnost, že žalobci byl

vysloven zákaz řízení motorových vozidel. Proto žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

13. Ve vztahu ke skutku uvedenému ve II. výroku prvostupňového rozhodnutí se žalobce dovolával nesprávnosti dřívějšího rozhodnutí ve věci, v němž mu byl uložen zákaz činnosti – řízení motorových vozidel. Zdůraznil, že zmíněný trest mu byl uložen na základě „nesprávného a účelového znaleckého posudku znalkyně H. na přítomnost látky 9 THC v krvi“, pročež se obrátil na znalecký ústav, který hodnotil věc jako zcela nesprávnou. Zdůraznil, že zmíněná znalkyně je nyní pro své posudky trestně stíhána. Upozornil, že ve věci druhého přestupku fakticky pouze nepožádal o vydání nového řidičského oprávnění po uplynutí trestu zákazu řízení ve zmíněném dřívějším (dle něho nesprávném) rozhodnutí. Trest zákazu činnosti ve výměře 12 měsíců shledal velmi přísným.
14. Dále žalobce namítal absenci odůvodnění výše, druhu a přiměřenosti trestu, a to zejména pokud jde o zákaz činnosti. V tomto směru odkázal na odůvodnění trestu v trestním rozsudku. Správnímu orgánu tak vytkl nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nedostatečného odůvodnění co do druhu a výše sankce.
15. V poslední námitce žalobce uvedl, že v daném případě bylo možné přistoupit k mimořádnému snížení výměry pokuty i zákazu činnosti s ohledem na pouhé formální nepožádání o nový řidičský průkaz. Rovněž odkázal na analogické užití § 58 trestního zákoníku.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Upozornil, že k přestupku uvedenému v I. výroku prvostupňového rozhodnutí je na č. 1. 14 správního spisu plánek trasy následování vozidla žalobce hlídkou Policie ČR. Jedná se o trasu délky 3,6 km po dobu 3 minut. Z kamerového záznamu vyplynulo, že v čase 3:18 – 3:42 bylo uvedeno v provoz výstražné světelné zařízení (majáky). Majáky byly zapnuty na silnici I/14 u výjezdu z autobusové zastávky Mladé Buky – žel. stanice Kalná Voda v reálném čase 8:22:12. Záznam dále zachytil v čase 3:42 uvedení v činnost výstražného zvukového zařízení a předního signálu „STOP“, a to před nájezdem na Krkonošský most v reálném čase 8:22:36. Všechny informace vyplynuly z horní lišty videozáznamu. Videozáznamy z kamery byly provedeny jako důkaz při ústním jednání konaném dne 8. 12. 2021.
17. K odůvodnění konkrétní sankce v rozhodnutí odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 43/2004–51 a ohledně minimální výše pokuty pak na rozsudek čj. 1 As 9/2008–133. Dále uvedl, že ustanovení § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu je vůči ustanovení § 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ustanovením speciálním, a proto nebylo možno od potrestání upustit. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, čj. 6 As 48/2007-58.
18. Má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí označil za věcně správné a odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání postupem předvídaným v § 51 s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
20. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení přestupku, čj. KRPH-88389-13/PŘ-2021-051015-HR, vyhotovené dne 25. 10. 2021 Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, obvodního oddělení Svoboda nad Úpou. Přílohou tohoto oznámení byly 3 úřední záznamy sepsané příslušníky Policie ČR o okolnostech kontroly a předmětných přestupků, oznámení přestupku s podrobným popisem okolností spáchání předmětných přestupků, 2 DVD disky se záznamy z kamer ze služebního vozidla a ze služebních kamer zasahujících policistů, oznámení o zadržení řidičského průkazu, potvrzení o zadržení řidičského průkazu, snímky z místa a mapa ze serveru mapy.cz zaznamenávající trasu a čas výzvy k zastavení a místo zastavení žalobcem, výpis z evidenční karty řidiče (žalobce).
21. Dne 18. 11. 2021 vydal správní orgán I. stupně oznámení o zahájení řízení o přestupku a nařízení ústního jednání, které se konalo dne 8. 12. 2021 a k němuž se žalobce nedostavil, ač byl řádně a včas předvolán. Správní spis dále obsahuje usnesení o odložení věci dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu (porušení zákazu předjíždění).
22. Následně dne 19. 1. 2022 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MUTN 4372/2022, sp. zn. 2021/8809/SPR/SEV, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupků tak, jak je uvedeno shora v části I. odůvodnění tohoto rozsudku. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že z kamerových záznamů vyplynulo, že se nepokoušel ujet, naopak dával policejnímu vozidlu možnost převzít iniciativu, přičemž k zastavení nebyly použity žádné donucovací prostředky. Upozornil, že mezi zapnutím světelné signalizace „STOP“ v 8:22:20 a policejní lustrací v 8:25:00 na nejbližší odstavné ploše uplynulo pouze 168 vteřin a že za použití časomíry lze ověřit, že uplynulo pouze 120 vteřin mezi okamžikem, kdy se na autokameře objevil údaj ZST:ON a okamžikem jeho dobrovolného zastavení. Dále žalobce uvedl, že během oněch 120 vteřin vzal v úvahu § 27 odst. 3 zákona o silničním provozu, i § 27 odst. 1 písm. a), b), d), f), l), n), r) a s) téhož zákona a vyhodnotil bezpečné místo, kde následně zastavil vozidlo, čímž odvrátil nebezpečí dopravní komplikace, která bezprostředně hrozila na komunikaci I/14. Ve věci spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu žalobce uvedl, že odmítá závěr správního orgánu I. stupně, že by nebyl držitelem platného řidičského oprávnění, neboť zákaz řízení mu byl vysloven do 7. 6. 2021 na základě znaleckého posudku Ing. E. H., který byl učiněn v rozporu s platnými vědeckými poznatky a v „hrubém rozporu“ s výsledkem orientačního testu. Důvěryhodnost této znalkyně zpochybnil. Dále uvedl, že podal trestní oznámení na L. Š., Ing. E. H. a MUDr. Z. F., o čemž nadřízený Ing. S. a L. Š., Mgr. L. K. prokazatelně věděl již od 3. 11. 2021. Proto považoval v den vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně „rovnost dotčených osob v rámci správního řízení podle § 7 odst. 2 správního řádu za opětovně ohroženou“. Z těchto důvodů vznesl žalobce námitku podjatosti s odkazem na § 14 odst.

1 správního řádu ve vztahu k zaměstnancům Městského úřadu Trutnov a Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. Odvolání žalobce bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno, jak je uvedeno výše.

23. Předně krajský soud uvádí, že žalobní námitky z velké části korespondují s odvolacími námitkami. S ohledem na zásadu hospodárnosti proto upozorňuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47. Všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Dále k jednotlivým žalobním bodům:

24. V prvním žalobním bodě se žalobce jednotlivými námitkami brání závěru správních orgánů, že spáchal přestupek kladený mu za vinu I. výrokem prvostupňového rozhodnutí.
25. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.
26. Dle § 4 zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen b) řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, c) řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
27. Žalobce namítl, že ačkoliv je mu správním orgánem kladeno za vinu nereagování na světelné doprovodné akustické signály, prokazováno bylo pouze spuštění světelného znamení „STOP“ a nebyl prováděn důkaz o tom, že by policista užil jiné světelné nebo akustické signály. Uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že mezi zapnutím světelné signalizace STOP v čase 8:22:20 a zastavením vozidla uplynulo maximálně 120 vteřin, neboť policejní lustrace na odstavné ploše je již v čase 8:25:00. Světelná signalizace byla zapnuta až v úseku nepřehledné křižovatky mezi ulicemi Svobodská a Krkonošská, v k. ú. Horní Staré Město, v obci Trutnov, zastavil tak na vhodném místě k zastavení, a to na odbočce k nákupnímu středisku OBI, zcela v souladu se zákonem, aby nedošlo k ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
28. Této námitce přisvědčit nelze. Dle správního spisu proběhlo dne 8. 12. 2021 ústní jednání, k němuž se žalobce nedostavil (ač byl řádně předvolán) a na němž bylo provedeno dokazování rovněž i videozáznamem kamery v policejním vozidle uloženém na DVD disku ve správním spise (název souboru: form_20210924_081853). Na straně 3 protokolu o ústním jednání z uvedeného dne (č. 1. 23 správního spisu) je k prováděnému videozáznamu mimo jiné uvedeno, že „v čase 03:18 – 03:42 je v kamerovém záznamu

služebního vozidla policie zaznamenáno uvedení v činnost výstražného světelného zařízení (majáků). Majáky byly zapnuty na silnici I. třídy č. 14 u výjezdu z autobusové zastávky Mladé Buky – žel. stanice Kalná Voda, v reálném čase 08:22:12“, dále „v čase 03:42 je v kamerovém záznamu služebního vozidla policie zaznamenáno uvedení v činnost výstražného zvukového zařízení a předního signálu ‚STOP‘. Zařízení bylo zapnuto před nájezdem na Krkonošský most v reálném čase 08:22:36. Vozidlo VW na danou skutečnost nereaguje a pokračuje v jízdě, v čase 04:07 – 05:04 je zadokumentováno, jak vozidlo VW míjí vpravo umístěný autobusový záliv s autobusovou zastávkou, kde vozidlo policie jede v těsné blízkosti za vozidlem VW se zapnutým zvláštním výstražným světelným a zvukovým zařízením včetně nápisu stop“.

29. Správní orgán I. stupně se kamerovým záznamem a jeho vyhodnocením zabýval ve svém rozhodnutí na stranách 3 až 5. Na straně 4 konkrétně uvedl: „je zcela zřejmé, že vozidlo obviněného od spuštění výstražného světelného a zvukového signálu včetně předního signálu ‚stop‘ ujelo cca 3 km do zastavení vozidla. Vozidlo policie jelo po celou dobu jízdy za vozidlem VW Caddy a v poměrně blízké vzdálenosti, kdy ze záznamu je zřejmé, že řidič vozidla VW Caddy na zapnuté signály nijak nereaguje např. brzděním, snahou umožnit předjetí vozidla policie, popř. zastavit vozidlo. Ze záznamu dále vyplývá, že vozidlo mohlo bezpečně reagovat na výzvu policie k zastavení, a to minimálně v prostoru autobusového zálivu – autobusová zastávka Trutnov, Horní Staré Město, rozcestí Peklo. Dále ze záznamu je zřejmé, že vozidlo žádným způsobem nereaguje na signály dávané policejní hlídkou, kdy obviněný musel o vozidlo policie jedoucí za ním se zapnutým výstražným světelným a zvukovým signálem v poměrně těsné blízkosti vědět, přesto pokračoval v jízdě až do ul. Obchodní u nákupního střediska Tesco/Obi, kde v prostoru slepé odbočky zastavilo“. Dále konstatoval, že i kdyby žalobce při jízdě přehlédl světelné znamení „STOP“ na policejním vozidle, měl umožnit bezpečný průjezd vozidla s právem přednosti v jízdě.
30. Žalovaný pak na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí zrekapituloval závěry správního orgánu I. stupně a plně se ztotožnil s jeho názorem, že protiprávní jednání žalobce lze považovat za zcela prokázané.
31. Krajský soud po zhlédnutí uvedeného kamerového záznamu vyhodnotil, že dle záznamu na horní liště došlo k současnému zapnutí majáku a předního světelného nápisu „STOP“ (na liště: „MAJ – ON, PST – ON“) již v čase 8:22:12, k zapnutí akustické sirény došlo záhy v čase 8:22:36 (na liště „SIR – ON). Dále je ze záznamu zřejmé, že se jedná o silnici značně širokou, se širokou krajnicí. V čase 8:23:02 míjí vozidlo zmiňovaný autobusový záliv, v jehož části je vyznačena autobusová zastávka a v čase 8:23:08 míjí odbočku na benzinovou čerpací stanici na své straně jízdy, přesto zastavuje až v čase 8:24:40, a to v místě křižovatky. Ačkoliv správní orgán I. stupně vyhodnotil, že k zapnutí světelného znamení k zastavení (předního světelného znamení „STOP“) došlo až cca o 24 vteřin později, a to současně se zapnutím zvukové sirény, jedná se o nepřesnost *de facto* ve prospěch žalobce. Proto nemohla přinést žádnou změnu ve vyhodnocení zjištěného skutkového stavu obou správních orgánů, že žalobce, ačkoliv minul několik vhodných míst k zastavení vozidla, se neřídil pokynem policisty dávaným světelným i akustickým signálem k zastavení vozidla. Ze záznamu je totiž zřejmé, že policejní vozidlo se zapnutým světelným majákem a světelným signálem „STOP“ i se zapnutým zvukovým signálem (sirénou) jelo bezprostředně za vozidlem řízeným žalobcem po dobu déle než dvě minuty a lze přisvědčit správním orgánům, že odhlédneme-li od možnosti zastavit na

příslušný pokyn na takto široké komunikaci na krajnici vozovky, minulo vozidlo žalobce minimálně autobusový záliv ležící mimo tuto komunikaci, v jehož části se nacházela autobusová zastávka, a že minulo i odbočku na čerpací stanici a zastavilo až po značné době a ujeté vzdálenosti.

32. Jak je uvedeno výše, správní orgán I. stupně se zabýval prokázáním použití jak světelných, tak akustických signálů k zastavení, a to při ústním jednání dne 8. 12. 2021, němuž se žalobce nedostavil. Jak dále vyplývá z citovaného prvostupňového rozhodnutí, zabýval se i tím, zda žalobce mohl opakovaně bezpečně zastavit. Ač má žalobce pravdu, že § 79 odst. 3 zákona o silničním provozu výslovně nestanoví povinnost zastavit vozidlo „okamžitě“, týž zákon jasně ukládá ve svém § 4 písm. b) a c) povinnost řídit se pokyny policistů, a to bezesporu bezodkladně při zachování bezpečnosti pro účastníky provozu na pozemních komunikacích. Smyslem a účelem uvedených ustanovení určitě není to, aby účastníci silničního provozu pokyny policistů vykládali tak, že by sami rozhodovali o vhodnosti či nevhodnosti pokynu nebo jeho načasování.
33. Rovněž lichá je námitka žalobce, že použití světelného signálu „STOP“ a doprovodného zvukového signálu pro případ, že policejní vozidlo jede za zastavovaným vozidlem, má nižší intenzitu, než případné předjetí a zastavení policejního vozidla před zastavovaným vozidlem. S takovým výkladem nelze souhlasit. Ustanovení § 79 odst. 2 zákona o silničním provozu stanoví, že vozidlo se zastavuje dáváním znamení k zastavení vozidla. Osoby uvedené v odstavci 1 dávají znamení k zastavení vozidla vztyčenou paží nebo zastavovacím terčem a za snížené viditelnosti červeným světlem, kterým pohybují v horním půlkruhu. Z jedoucího vozidla dávají toto znamení kýváním paže nahoru a dolů nebo vysunutým zastavovacím terčem. Policista, vojenský policista, celník nebo strážník obecní policie může z jedoucího vozidla zastavovat vozidla i rozsvícením nápisu „STOP“ podle zvláštního právního předpisu ze směru jízdy zastavovaného vozidla, a to zepředu i zezadu. Zákon tedy nijak nerozlišuje v intenzitě jednotlivých pokynů k zastavení a výslovně umožňuje dát pokyn k zastavení rozsvícením nápisu „STOP“ i zezadu. Ani na jiném místě právního předpisu nelze nalézt mírnější hodnocení neuposlechnutí pokynu k zastavení danému z policejního vozidla jedoucího za zastavovaným vozidlem, a už vůbec nelze přisvědčit žalobcovu výkladu, že pokyn k okamžitému zastavení vozidla lze dát pouze na základě předjetí zastavovaného vozidla. Takový extenzivní výklad by *ad absurdum* vedl k popření pravomocí a povinností policejních příslušníků cílených na posílení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
34. Ani poslední námitce týkající se tohoto žalobního bodu, mířící na absenci odůvodnění zavinění žalobce při spáchání předmětného přestupku, nelze přisvědčit. Již správní orgán I. stupně na straně 7 a 8 svého rozhodnutí uvedl, že k zavinění předmětných přestupků vyžaduje zákon pouze nedbalost. U přestupků dovedl nedbalost vědomou a k přestupku uvedenému ve výroku I. konkrétně na straně 8 uvedl: „co se týče zastavení vozidla, obviněný musel vědět, že za jeho vozidlem jede vozidlo policie se zapnutými výstražnými signály, přesto nezastavil a pokračoval v jízdě cca 3 km. Dle názoru správního orgánu toto mohlo být zapříčiněno skutečností, že obviněný věděl, že nevlastní řidičské oprávnění“. Na straně 4 a 5 svého rozhodnutí (kromě výše uvedených citací) je uvedeno, že „ze záznamu je zřejmé, že vozidlo žádným způsobem nereaguje na signály dávané policejní hlídkou, kdy obviněný musel o vozidle policie jedoucím za ním se zapnutým výstražným světelným a zvukovým signálem v poměrně těsné blízkosti vědět, přesto pokračoval v jízdě až do ulice Obchodní u nákupního střediska Tesco/Obi,

kde v prostoru slepé odbočky zastavilo. Správní orgán se dále zabýval i jízdou obviněného, kdy i v případě, že by obviněný neviděl zapnutý signál 'stop', o čemž správní orgán pochybuje, musel si všimnout za ním jedoucí vozidlo s předností v jízdě se zapnutým světelným a zvukovým signálem, kdy neumožnil svojí jízdou bezpečný a plynulý průjezd vozidla s právem přednosti v jízdě. Ze záznamu je zcela viditelný odraz modrého světla majáku od zadní části vozidla VW Caddy.“

35. Subjektivní stránkou obou přestupků se rovněž zabýval i žalovaný na straně 8 svého rozhodnutí, opět shrnul, že ke spáchání předmětných přestupků postačí nedbalost, uvedl definici vědomé nedbalosti a následně vyslovil, že „v daném případě musel odvolatel chápat, že dle rozhodnutí Městského úřadu Trutnov není držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění, i když neodevzdal řidičský průkaz, i to, že když neuposlechne výzvy Policie ČR k zastavení vozidla, jedná protiprávně“.
36. Zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, čj. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS) a určuje se za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatímco složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (viz § 15 zákona o odpovědnosti za přestupky). Vědomá nedbalost a nepřímý úmysl jsou shodné ve složce vědomostní, liší se ve složce volní. Ve vztahu k úmyslu nepřímému Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, čj. 1 Afs 332/2018-82, uvedl, že „zavinění ve formě úmyslu je dáno tehdy, jestliže jednající věděl, že svým jednáním může vyvolat určitý právní následek, a chtěl jej vyvolat (úmysl přímý), nebo tehdy, když jednající věděl, že následek může způsobit, a pro případ, že jej způsobí, s tím byl srozuměn (úmysl nepřímý). Srozumění jednajícího se způsobením následku u nepřímého úmyslu vyjadřuje jeho aktivní volní vztah k následku, který není přímým cílem jeho jednání ani nevyhnutelným prostředkem k dosažení jiného jím sledovaného cíle, nýbrž nechťeným (vedlejší) následkem jeho jednání. Jednající je přitom srozuměn s tím, že dosažení jím sledovaného cíle předpokládá způsobení tohoto následku. Na takové srozumění lze usoudit tehdy, jestliže jednající nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla následku, který si představoval jako možný, zabránit, nebo jestliže spoléhal jen na okolnosti, které nebyly reálně způsobitelné takovému následku zamezit.“ Pro nepřímý úmysl tak musela být u pachatele naplněna volní složka zavinění, tj. zdali byl srozuměn s tím, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Naopak u vědomé nedbalosti tato volní složka absentuje.
37. Krajský soud nesouhlasí s námitkou nepřezkoumatelnosti ve vztahu k napadenému rozhodnutí a jeho odůvodnění subjektivní stránky přestupku uvedeného ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí. K této námitce poukazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017-38, dle něhož „nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí

nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.“

38. Rozhodnutí není v namítané části nepřezkoumatelné. Jak žalovaný, tak správní orgán I. stupně se ve svých rozhodnutích odůvodněním subjektivní stránky předmětného přestupku zabývali, jak je shora uvedeno. Správní orgán I. stupně uvedl i motiv protiprávního jednání žalobce (neuposlechl pokynů policisty k zastavení vozidla, neboť věděl, že nemá řidičské oprávnění) a rovněž vyhodnotil kamerový záznam ze služebního vozidla, z něhož vyvodil závěr, že žalobce o za ním jedoucím policejním vozidlu se spuštěnými výstražnými světelnými i zvukovými signály musel vědět (délka jízdy s bezprostředním následováním vozidla žalobce vozidlem policejní hlídky včetně zřetelného odrazu světelných výstražných signálů – modrého světla majáků – od zadní části jeho vozidla). Krajský soud souhlasí se závěry správních orgánů, že (jak vyplývá ze správního spisu a v něm založených důkazů - úředních záznamů policistů a kamerového záznamu jízdy žalobce) žalobce musel vědět o svém pronásledování policejní hlídkou se zapnutými světelnými i zvukovými signály k zastavení. A to s ohledem na časovou i trasovou délku jízdy, při níž je z videozáznamu zřejmá těsná blízkost policejního vozidla za jeho vozem, dokonce v několika případech je i viditelný odlesk blikajících modrých světél majáků na vozidle žalobce. Přesto policejního pokynu neuposlechl a vozidlo zastavil až po značné době. Vzhledem k tomu, že u vědomé nedbalosti volní složka chybí, jak je vysvětleno výše, nemusela být správním orgánem předmětem zkoumání a zdůvodnění. Vědomá nedbalost je tak u předmětného přestupku prokázána.
39. K možné absenci, či i případné nepřesnosti ve stanovení formy zavinění v rozhodnutí krajský soud pro úplnost připomíná závěr Nejvyšší správního soudu uvedený v rozhodnutí ze dne 21. 6. 2018, čj. 9 As 348/2017-38, v němž uvedl, že taková vada nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože s ohledem na znění zákona o přestupcích je zřejmé, že žalobce spáchal přestupek minimálně z nedbalosti - pro daný přestupek zákon nevyžaduje úmyslné zavinění. Platí totiž závěr, že nikoli každé pochybení vede k nezákonnosti rozhodnutí a ke zkrácení na právech účastníka. Vzhledem k tomu, že žalobce ani nenamítal, že by světelný či zvukový signál k zastavení neslyšel a bránil se pouze tím, že hledal bezpečné místo k zastavení, které se dle jeho názoru nacházelo až v místě, kde skutečně vozidlo zastavil, lze uzavřít, že jednal přinejmenším v nevědomé nedbalosti.
40. S ohledem na ne zcela jasné žalobcovy formulace námitky nepřezkoumatelnosti krajský soud dodává, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani z důvodu jím tvrzených nesprávných skutkových závěrů týkajících se přestupku uvedeného ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí, jež byly podrobeny soudnímu přezkumu výše.
41. Námitky v žalobním bodě týkající se přestupku uvedeného v I. výroku prvostupňového rozhodnutí lze hodnotit jako účelové. Skutečnost, že po více než 2 minutách a 3 kilometrech žalobce zastavil, nelze hodnotit jako řádné a dobrovolné

splnění pokynu policisty, neboť jak z jeho jízdy a její délky policista důvodně vyhodnotil neochotu podrobit se jeho pokynu, pročez přivolal policejní posily k zastavení žalobce.

42. Ve druhém žalobním bodě týkajícím se přestupku uvedeného ve II. výroku prvostupňového rozhodnutí žalobce nejprve vznesl řadu námitek proti dřívějšímu správnímu rozhodnutí ve věci vedené Městským úřadem Trutnov pod čj. 220/649/SPR/STL, na jehož základě mu byl uložen první trest zákazu činnosti spočívající v řízení motorových vozidel. Zmíněné správní rozhodnutí je pravomocné a námitky proti němu jsou v posuzovaném případě irelevantní. U správních rozhodnutí se uplatňuje princip presumpce správnosti, podle kterého se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdyby jej příslušný orgán prohlásil zákonem předvídanou formou za nezákonný a zrušil jej. Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 As 79/2008-128). Pokud žalobce tvrdil, že ke zpochybnění znaleckého posudku vypracovaného v předchozím správním řízení oslovil znalecký ústav, nepředložil k tomu v průběhu správního řízení (ani nyní soudu) žádný důkaz toto tvrzení prokazující. Nekonkretizoval ani nedoložil, že by probíhalo soudní či správní řízení týkající se předmětného posudku v jeho věci.
43. Námitku žalobce, že pouze nepožádal o vydání nového řidičského oprávnění a šlo dle jeho názoru o pouhý formální akt, pročez považuje trest zákazu řízení na 12 měsíců za příliš přísný, považuje krajský soud rovněž za nedůvodnou. Žalobce sice nepožádal o nový řidičský průkaz po uplynutí předchozího trestu zákazu činnosti (řízení motorových vozidel), ale především porušil povinnost stanovenou mu § 94a zákona o silničním provozu, který ve svém prvním odstavci písm. a) stanoví, že držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. A v druhém odstavci stanoví povinnost takového držitele odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí podle předchozího odstavce. Takový ve lhůtě neodevzdaný řidičský průkaz se stává neplatným dle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu a jeho neodevzdání je dokonce trvajícím přestupkem. Skutečnost, že uplynula doba zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, není událostí, jež by z neplatného řidičského průkazu sama o sobě učinila průkaz platným. Pro takový účel upravuje zákon o silničním provozu v § 102 postup při vrácení řidičského průkazu po výkonu správního trestu zákazu činnosti, v rámci něhož je příslušnému správnímu úřadu třeba předložit nejen žádost o vrácení řidičského průkazu, ale doložit i vyjmenované dokumenty. V případě uplynutí zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu nejméně 6 měsíců, což je žalobcův případ, je povinností žadatele rovněž prokázat psychickou způsobilost dle § 102 odst. 6 zákona o silničním provozu. Nic z toho však žalobce neučinil. Naopak v rozporu se zákonem neodevzdal neplatný řidičský průkaz a naopak se jím prokazoval jako řidič. Proto se krajský ztotožňuje se závěry správních orgánů o tom, že jednáním uvedeným ve II. výroku prvostupňového rozhodnutí žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění. Dle § 3 odst. 3 písm. a) téhož

zákona pak řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel.

44. Zákon v rámci zmíněné skutkové podstaty předmětného přestupku tedy nijak nediferencuje osoby, jež nikdy neměly příslušné řidičské oprávnění od osob, které jej v důsledku trestu (ať již správního či trestního) pozbyly. Obě skupiny jsou rovnocennými pachateli téhož přestupku se stejnou zákonnou sazbou příslušných správních trestů. Zákon o silničním provozu chrání bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, tedy důležitý společenský zájem. Činí tak mimo jiné tím, že v § 3 odst. 3 písm. a) vyžaduje, aby motorová vozidla řídili držitelé příslušných řidičských oprávnění. Tato striktní konstrukce zákona obecně chrání společnost před osobami, které nemají dostatečné schopnosti a předpoklady pro řízení motorových vozidel a mohou být hrozbou pro bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8. 1. 2013, čj. 3 As 42/2012-35 zdůvodnil, proč je třeba takový přestupek považovat za závažný: „řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Z daného rozpětí sankcí tedy logicky vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí sankcí s vysokou spodní hranicí.“ Co se týče výše správních trestů, v souladu s § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu je správní orgán povinen za předmětný přestupek uložit pokutu od 25.000 Kč do 50.000 Kč a současně v souladu s § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu trest zákazu činnosti od 1 do 2 let. Vzhledem k tomu, že žalobci byl uložen trest jak pokuty, tak zákazu činnosti na samé spodní hranici, lze i jeho další námitky týkající se přílišné přísnosti trestu označit za nedůvodné.
45. Pro úplnost pak krajský soud upozorňuje judikaturu posuzující zákonné rozpětí příslušných sankcí. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2009, čj. 5 As 46/2008–50 uvedl: „Nejvyšší správní soud konstatuje, že veřejný zájem na zachování bezpečnosti silničního provozu výrazně převyšuje negativní důsledky spojené se zákazem řízení motorových vozidel v minimální délce 12 měsíců pro jednotlivce, kteří se dopustili přestupku podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud dospěl k tomuto závěru na základě posouzení systematického, empirického, kontextového a hodnotového argumentu (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 4/94, Anonymní svědek I, publikován pod č. 214/1994 Sb.; nález sp. zn. III. ÚS 256/01, Rekognice fotografiemi, publikován pod č. 37/2002 Sb. ÚS; či nález sp. zn. Pl. ÚS 3/02, Minimální výše pokuty, publikován pod č. 405/2002 Sb.). Pokud jde o systematický argument, zákazem řízení motorových vozidel v délce 12 měsíců je zasaženo právo na výkon povolání či právo podnikat pouze periferně, neboť obvykle přímo nebrání pachateli (nejde-li o řidiče z povolání, na něhož je však třeba klást zvýšené požadavky) vykonávat své povolání nebo podnikat, toliko jej omezuje (v daném případě např. tím, že si stěžovatel bude muset v nutných případech zajistit dopravu do Ústí nad Labem, platit taxislužbu za okamžitý odvoz do nemocnice či se bude muset na 1 rok vzdát funkce lékaře záchranné služby). Pokud jde o empirický argument, závažnost zásahu (tj. zákazu řízení na 1 rok, navíc s možností upuštění od výkonu zbytku trestu po půl roce dle § 14 odst. 3 zákona o přestupcích) nemá natolik zásadní dopad, aby tuto sankci bylo možné považovat za likvidační [souladně nález Pl. ÚS 3/02, Minimální výše pokuty, publikován pod č. 405/2002 Sb., který hovoří o značném (několikaletém) období, po které by podnikání ztratilo smysl]. Ve prospěch ústavnosti dané úpravy hovoří rovněž statistiky o

nehodovosti na pozemních komunikacích v České republice. Pokud jde o kontextový argument, Nejvyšší správní soud si je vědom možného nepřímého negativního dopadu na příjmy pachatele, nicméně ani tento zásah nepovažuje za natolik závažný (a to ani ve spojení s pokutou ve výši 25.000 Kč), aby převážil veřejný zájem na bezpečnosti silničního provozu, který zprostředkovaně chrání lidský život a zdraví. Konečně hodnotový argument, jenž představuje zvažování pozitiv v kolizi stojícího základního práva a veřejného zájmu vzhledem k akceptované hierarchii hodnot, rovněž vyznívá ve prospěch veřejného zájmu. Lidský život a zdraví nepochybně stojí v hierarchii hodnot výše než právo podnikat či vykonávat povolání nebo právo řídit osobní vozidlo.“ Shodný závěr ohledně pokuty v rozmezí 25.000 až 50.000 Kč a kumulativního zákazu činnosti v rozsahu 1 až 2 roky učinil i Ústavní soud České republiky ve svém nálezu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09: „Neobstojí ani námitka údajně "likvidačního charakteru" peněžité pokuty od 25.000 Kč do 50.000 Kč a zákazu činnosti od jednoho roku do dvou let. Uložení těchto sankcí není obecně způsobilé (ve standardních případech) způsobit "likvidační" následky, tj. ohrozit existenci či důstojnost člověka. Je samozřejmé, že uložení této sankce je pro pachatele nepříjemné a úkorné, avšak takový účinek je přirozenou a dokonce žádoucí vlastností jakékoli sankce - pokud by tomu tak nebylo, vytratil by se generálně preventivní smysl sankcí.“ Ve jmenovaném nálezu Ústavní soud rovněž řešil otázku, zda je v souladu s principem správního uvážení fakt, že zákon ukládá správnímu orgánu povinnost uložení sankcí (dnes trestu) v intervalu, kde je stanovena i spodní hranice, což by mohlo případně zabránit správnímu orgánu diferencovat výměru sankce ve vztahu k sociálním a majetkovým poměrům pachatele, a případně i od sankce upustit, a došel k závěru, že „napadená právní norma požadavek diferenciací sankcí respektuje již tím, že je stanoveno rozpětí pokuty od 25.000 Kč do 50.000 Kč a rozpětí zákazu činnosti od jednoho roku do dvou let. Ústavní předpisy nevyžadují, aby zákonodárce při zákonném stanovení sankční sazby vždy upustil od spodního ohraničení výměry sankce. Typová závažnost (škodlivost) deliktního jednání daného druhu může být obecně tak vysoká, že nepřipouští ani v individuálním případě stanovit "nulovou" hodnotu výměry sankce. Posouzení spodní hranice sankční sazby je zásadně věcí zákonodárce. Ústavní předpisy neobsahují ohledně otázky dolní hranice sankční sazby žádnou direktivu - musí být ovšem dodržen příkaz proporcionality mezi typovou závažností deliktního jednání a výší sankční sazby. V posuzované věci se Ústavní soud ztotožnil s názory obsaženými ve vyjádření ministra vnitra a Magistrátu města Ostravy - totiž s tím, že současný stav nekázně řidičů v silničním provozu, projevující se mj. i ve značném výskytu řízení bez řidičského oprávnění a ve znepokojivém stavu dopravní nehodovosti, opravňuje zákonodárce k tomu, aby stanovil přísnější požadavky na všechny řidiče bez výjimky a aby vyloučil "nulovou" výměru trestu. Tím lze dosáhnout i sekundárních pozitivních výsledků - totiž omezení interpretační libovůle policejních a správních orgánů při praktické aplikaci předpisů a omezení korupčního jednání při vyměřování sankcí. Ke stejným závěrům jako v předchozím bodě dospěl Ústavní soud také v otázce, zda princip diferenciací sankcí a jejich přiměřenost neporušil zákonodárce tím, že příkazuje kumulativní ukládání dvou druhů sankcí - pokuty a zákazu činnosti. Ani v tomto způsobu právní regulace neshledal Ústavní soud nic protiústavního. Stanovení několika druhů sankcí, ať již alternativně nebo kumulativně, je zcela pravidelným způsobem právní úpravy sankcionování jak v oboru trestního, tak správního práva. Zákonodárce jím zpravidla vhodně kombinuje represivní a preventivní účel sankcí: kromě citelného postihu nedisciplinovaných

pachatelů též např. znemožnění výkonu nebezpečných a ohrožujících činností a ochranu veřejných zájmů. Ani v této věci neporušil zákonodárce princip proporcionality.“

46. Skutečnost, že záměrem trestu zákazu činnosti je dostatečně zasáhnout běžný život pachatelů zákonodárcem vybraných přestupků, vyjádřil zákonodárce v důvodové zprávě k předmětnému zákonu o odpovědnosti za přestupky, kde se výslovně uvádí, že „tento správní trest dočasně vyřazuje pachatele přestupku z možnosti zastávat některá zaměstnání nebo povolání, anebo vykonávat činnosti, k nimž je zapotřebí určitého oprávnění.“
47. Krajský soud tak v rozsahu námitek přezkoumal rozhodnutí o druhu, výměře a přiměřenosti obou trestů se závěrem, že žalobcovy námitky nejsou důvodné. Správní orgán I. stupně se odůvodněním zabýval na straně 9 a 10, vypočetl přitěžující i polehčující okolnosti. Žalovaný pak odůvodnění výše a přiměřenosti obou trestů věnoval rovněž strany 9 a 10 svého rozhodnutí, kde odůvodnil i zohlednění udělené výše pokuty tak, aby nebyla pro konkrétního pachatele likvidační.
48. Žalobcovu námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí co do absence zdůvodnění mimořádného snížení sankce či upuštění od ní krajský soud rovněž neshledal důvodnou. Ačkoliv žalobce odůvodňuje uvedené instituty analogickým použitím trestního zákoníku, zákon o odpovědnosti za přestupky disponuje vlastní úpravou. Ustanovení § 43 tohoto zákona v odstavci 1 stanoví, že od uložení správního trestu lze upustit, jestliže o dvou nebo více přestupcích téhož pachatele nebylo konáno společné řízení a správní trest uložený za některý z těchto přestupků v samostatném řízení lze považovat za odpovídající správnímu trestu, který by byl jinak uložen ve společném řízení. Ve druhém odstavci pak stanoví, že od uložení správního trestu lze též upustit, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě. Ustanovení § 44 téhož zákona umožňuje uložit pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. V druhém odstavci téhož ustanovení je stanoveno, že je-li výměra pokuty mimořádně snižována, musí být uložena pokuta alespoň ve výši jedné pětiny dolní hranice sazby pokuty stanovené zákonem. Obě uvedené možnosti jsou v podstatě výjimečnými instituty pro individuální případy, pro něž by zákonem stanovené tresty byly v konkrétním případě zejména příliš přísné. To ovšem není posuzovaný případ. Předně je třeba připomenout § 125c odstavec 9 zákona o silničním provozu, který zakazuje upustit v rozhodnutí o přestupku od uložení správního trestu podle odstavců 5 a 6. K mimořádnému snížení sankce v posuzovaném případě rovněž není prostor. Ze správního spisu nevyplývalo nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by již projednání přestupku naplnilo výchovný účel trestu, ba právě naopak z něj vyplývá žalobcova opakovaná nekázeň a neochota respektovat předpisy upravující chování v silničním provozu. Nevyplývalo ani, že by pokuta při dolní sazbě byla pro žalobce jakkoliv nepřiměřeně přísná, toho se ostatně žalobce ani nedovolával.

49. Krajský soud uzavírá, že neshledal nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí a neshledal žádné vady v řízení před orgánem I. stupně ani žalovaného, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Skutkový stav zjištěný správními orgány odpovídá obsahu správního spisu a správní orgány postupovaly v souladu se zásadami správního řízení. Uložené sankce považuje krajský soud za přiměřené.

V. Závěr a náklady řízení

50. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
51. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 16. září 2022

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně